

i medlemsdemokratiet i idrætsorganisationerne. Der har jo været en offentlig debat om, hvorvidt de brugte pengene rigtigt, og om de nu skulle have lov til det ene og det andet og det syvende.

Jeg ved, at der er en pengestrømsanalyse undervejs, men jeg vil godt sige, at vores udgangspunkt er, at både Danmarks Idræts-Forbund og andre organisationer via deres medlemsdemokrati og deres interne justits skal være dem, der holder styr på, hvordan pengene bruges, og hvordan pengene prioriteres. Det mener jeg faktisk ikke er noget, man skal komme udefra og blande sig i. Hvis der sker misbrug af pengene, er det noget andet, men udgangspunktet må være, at vi har delegeret ansvaret for midlerne ud til disse organisationer, og det skal de have lov til at bruge.

Jeg synes, det var lidt trist, vil jeg så godt sige, at Danmarks Idræts-Forbunds jubilæum i høj grad blev brugt til angreb på dem på det her område. Det var jo et eksempel på, at hvis man er stor, så skal man altså også skældes ud. Jeg synes, det var lidt synd, og jeg synes, at ministeren i den sammenhæng håndterede sagen meget flot; vi vender tilbage til analysen i den forbindelse.

Så vil jeg sige, at jeg stort set er enig i skatteministerens tale. Jeg synes faktisk, at det var både en positiv og god tale, han holdt. Der er et enkelt punkt, jeg vil holde fast i, og det er punktet om de private motionscentre over for de offentlige. Der må jeg altså sige – og det blev også nævnt i ministerens tale – at jeg mener, vi har et hængeparti i forbindelse med folkeoplysningsloven.

Jeg er enig med ministeren i, at det ikke er noget, der skal løses via skattesystemet eller momssystemet; det er nok ikke muligt at løse det ad den vej. Men vi har altså et problem, hvor vi bl.a. i Københavnsområdet ser private motionscentre, der kører ganske udmærket, og pludselig kommer der et eller andet kommunalt støttet center ind og begynder at tage grundlaget væk fra et center, der faktisk har levet der i årevis.

Det har vi et problem med, og om det så skal være folkeoplysningsloven – den var der jo ikke et flertal, der ville røre ved sidste gang – om det skal være diskussionen om kommunalfuldmagten stadig væk, eller hvordan og hvorledes; det kan vi vende tilbage til.

Jeg er enig med skatteministeren i, at det ikke er en skattediskussion, men det er et problem, som stadig væk føles voldsomt urimeligt for de

mennesker, der faktisk privat har bygget nogle tilbud op, og som bagefter føler, at de bliver underløbet; når noget er blevet populært, bliver det et par år efter underløbet af det offentlige.

Så vil jeg sige, at hvad angår idrætspolitikken, har CD bestemt ikke noget at skamme sig over. Vi kan stadig væk prale af at være det parti, der havde den vel nok første kulturminister, nemlig fru Mimi Jakobsen, som faktisk prioriterede idrætspolitikken så højt, at hun fik voldsom kritik fra andre sider af Kulturministeriets område for at have prioriteret netop idrætten så højt, som hun gjorde. Jeg vil også godt sige, at den prioritering står vi stadig væk for.

Vi står for den, for idrætten – og derigennem dens ledere og dens aktive folk – er jo en utrolig billig måde at få løst nogle problemer i samfundet på, som ellers ville blive voldsomt dyre at løse. Der er jeg enig med Enhedslisten. Vi var ved at blive enige om et EU-punkt før, og nu vil jeg så også blive enig med Enhedslisten i, at naturligvis kan det her ikke ses uden også at se den sociale sammenhæng. Naturligvis er en vel fungerende idrætssektor med til at sørge for, at vores sociale problemer og vores kriminalitetsproblemer bliver mindre.

Jeg tror, det var Erhard Jakobsen, der som borgmester i gamle dage sagde noget lignende om ponyer i Gladsaxe og de unge menneskers lyst til at lave kriminalitet, og jeg mener faktisk, det er en sammenhæng, hvorom samfundet er nødt til at sige: De penge er givet godt ud. Derfor skal de folk, der går aktivt ind i det, også støttes så meget som muligt; men den debat får vi jo så til efteråret.

Jeg tror faktisk, at idrætsverdenen i de kommende årtier bliver vigtigere og vigtigere. I sammenhæng med, at vi opbygger informationssamfund, computerverden, skærmverden, og hvad ved jeg, bliver den menneskelige kontakt i vores samfund mindre. Og for at vi alle sammen ikke skal ende som en eller anden form for robotter uden nogen egentlig menneskelig kontakt, tror jeg, det er vigtigt, at bl.a. idrætsområdet kan være med til at skabe det menneskelige netværk, som gør, at mennesker ikke bliver ensomme.

Det andet, der vel er at sige, er, at der for ikke så mange år siden kom en fattigdomsrapport, der viste, at den egentlige fattigdom i Danmark ikke længere er den økonomiske fattigdom; det er den sociale fattigdom; det er fattigdommen ved ensomheden og isolationen. Det gør idrætten jo altså noget ved. Derfor er idrætspolitikken en vigtig sektor at arbejde med; deri er vi enige.